

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันได้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในวงการศึกษาแล้วว่า การเรียนการสอนนั้นมิได้จำกัดเฉพาะแต่ภายในชั่วโมงสอนหรือภายในห้องเรียนเท่านั้น แต่ได้ขยายวงกว้างออกไปถึงประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนแต่ละคนด้วย ประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน มีบทบาทสำคัญที่จะโน้มน้าวให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมไปในทางที่ดีหรือเลวได้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาอยู่ในระยะวัยรุ่นอันเป็นวัยแห่งความอยากรู้อยากเห็น อยากรทดลองสิ่งใหม่ ๆ ในการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา ครูจึงมีความจำเป็นจะต้องหาวิธีการที่จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยการกระทำที่จะก่อให้เกิดประสบการณ์ตรงอย่างเต็มที่ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานและแนวทางในการปฏิบัติตนให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข รวมทั้งไม่สร้างปัญหาให้กับสังคม สิ่งที่จะทำให้นักเรียนได้กระทำและเกิดประสบการณ์ตรงนั้น นอกเหนือไปจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนแล้วก็คือ กิจกรรมเสริมหลักสูตรนั่นเอง

สันทรย์ ยุ่มเมืองปัก (2508 : 20) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่า เป็นส่วนหนึ่งของการบวนการเรียนการสอนที่มีความสำคัญในอันที่จะช่วยเสริมสร้างให้ประสบการณ์และชีวิตประจำวันของผู้เรียนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และยังเปรียบเทียบไว้ว่า ถ้าวิชาการต่าง ๆ ในหลักสูตรเป็นอาหารรสเลิศแล้ว กิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนักเรียนก็คือ ส่วนประกอบที่สำคัญและจำเป็น อันได้แก่ เครื่องเทศและสิ่งชูรสนั่นเอง การปรุงอาหารต้องการ เครื่องเทศและสิ่งชูรสเช่นใด การเรียนการสอนก็ต้องการกิจกรรมนักเรียนเช่นนั้น

สิ่งนี้อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และจำเป็นที่จะต้องจัดขึ้นเพราะเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษา ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ความมุ่งหมายของการศึกษาบรรลุผลอย่างสมบูรณ์ และยังจะเป็นวิถีทางที่จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสแสวงหาประสบการณ์ด้วยตนเอง อีกทั้งยังช่วยสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยา ช่วยดึงความสนใจ

ของนักเรียนให้ปรากฏออกมา ช่วยให้ให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ รู้จักใช้พลังกำลัง ทั้งทางด้านความคิด และร่างกายในทางที่ถูกต้อง มีค่านิยมและนิสัยที่ดีงาม ทั้งยัง เป็นการ ส่งเสริมมิตรภาพอันดีงามให้เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนกับนักเรียนและกับครูผู้สอน ซึ่งการเรียน การสอนในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียวเท่านั้นไม่สามารถพัฒนาสิ่งเหล่านี้ให้สมบูรณ์ได้ด้วยเหตุนี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2523 : 12) จึงได้พิจารณาเห็นความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร และได้กำหนดให้โรงเรียนมัธยมศึกษาทุกแห่งจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้นตามความเหมาะสม และกำหนดให้นักเรียนทุกคนเข้าร่วมกิจกรรมอย่างน้อย 1 อย่าง ทุกภาคเรียน ทั้งนี้เพื่อ ส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อสนองความสนใจและเพื่อส่งเสริม พัฒนาทางบุคลิกภาพตลอดจนเสริมสร้างอุปนิสัยอันดีงามของนักเรียน กระทรวงศึกษาธิการ (2524 : 3) ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดกิจกรรมไว้ดังนี้คือ

1. การจัดกิจกรรมต้องเป็นไปตามนโยบายหลักของรัฐบาล ในการดำเนินงาน พัฒนาการศึกษา เพื่อส่งเสริมความเจริญและความมั่นคงของชาติ
2. การจัดกิจกรรมจะต้องเป็นไปเพื่อวางรากฐานการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
3. การจัดกิจกรรมจะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนให้มีระเบียบวินัยในตนเอง
4. การจัดกิจกรรมจะต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักเรียน และครู
5. การจัดกิจกรรมจะต้องปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ
6. การจัดกิจกรรมใด ๆ จะต้องมีการวางแผนและระเบียบข้อบังคับของกิจกรรม โครงการและระเบียบข้อบังคับนั้นจะต้องเป็นของโรงเรียน
7. นักเรียนจะต้องเข้าร่วมในกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจไม่น้อยกว่า 1 อย่าง การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนในแต่ละภาคเรียน จะเป็นกิจกรรมอย่างเดียวกันหรือไม่ก็ได้
8. ทุกกิจกรรมจะต้องมีครู-อาจารย์ในโรงเรียนเข้าร่วมรับผิดชอบดำเนินการ
9. บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมจะต้องเป็นบุคคลที่ปัจจุบันอยู่ในสถานศึกษา นั้น เว้นแต่วิทยากร ให้อยู่ในดุลพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา
10. การจัดให้มีกิจกรรมเลือกใด ๆ หรือไม่ ให้อยู่ในดุลพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา

11. การคัดกิจกรรมใด ๆ ให้โรงเรียนควบคุมเรื่องการรับ-จ่ายเงินหรือพัสดุ
สิ่งของอื่น ๆ ให้เป็นไปตามระเบียบและประเพณี เพื่อความมั่นคงและปลอดภัยของชาติ

12. ในกรณีที่หัวหน้าสถานศึกษาพิจารณาเห็นว่ากิจกรรมใด ๆ ไม่เหมาะสม
สมควรกระทำหรืออาจนำมาซึ่งภัยอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ ให้หัวหน้าสถานศึกษาสั่ง
ยกเลิกกิจกรรมนั้น ๆ เสีย

ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องคัดกิจกรรมเสริม
หลักสูตรเป็นอย่างมากทั้งนี้เพราะวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะ กิจกรรมเสริมหลักสูตรจะช่วย
ส่งเสริมการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 ด้าน อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน
ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังจะช่วยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในศิลปะและวัฒนธรรม
ของเจ้าของภาษาอันเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนการสอนภาษา ซึ่งถ้าจะใช้เวลาเรียนเฉพาะใน
ชั่วโมงเรียนอย่างเดียวนั้นย่อมไม่เป็นการเพียงพอที่จะฝึกฝนทักษะและให้ความรู้แก่นักเรียนอย่าง
สมบูรณ์ได้ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันไม่บรรลุเป้าหมาย
ที่วางไว้ ดังเช่น พิษณุ อุไรวรรณ (2518 : 8-10) ได้กล่าวว่า

...นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษนั้นจะมีโอกาสได้ฝึกฝนทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง
การพูด การอ่าน การเขียน เฉพาะในชั่วโมงเรียนในห้องเรียนเท่านั้น เมื่อ
หมดชั่วโมงภาษาอังกฤษแล้ว เด็กจะไม่มีโอกาสได้ฟัง พูด อ่าน หรือเขียน
ภาษาอังกฤษเลย ยิ่งถ้าครูเป็นฝ่ายพูดและอ่านเสียแต่ผู้เดียวแล้ว การสอนภาษา
อังกฤษก็มิมีโอกาสประสพกับความล้มเหลวได้มากขึ้น เด็กจะลืมภาษาอังกฤษเพราะ
ไม่มีโอกาสได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่ ไม่มีโอกาสได้ใช้ และไม่มีความหมายต่อชีวิต
ประจำวันของเด็กมากนัก...นักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ไม่สามารถ
จะพูดภาษาอังกฤษหรือสนทนากับชาวต่างประเทศได้ ฟังเสียงในฟิล์มจากภาพยนตร์
ต่างประเทศไม่รู้เรื่อง อ่านหนังสือพิมพ์หรือข้อความภาษาอังกฤษไม่ออก หรือ
อ่านออกแต่ไม่ทราบความหมาย เขียนจดหมายติดต่อกับชาวต่างประเทศไม่ได้...

ผู้วิจัยมีความเห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษนั้นมีบทบาทและมีความสำคัญ
เป็นอย่างมากต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคัดขึ้นควบคุม
ไปกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพราะเป็นสิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนภาษา
อังกฤษประสบความสำเร็จ การที่เด็กขาดทักษะทางด้านภาษาอังกฤษนั้น เป็นเพราะไม่ได้รับ
การฝึกฝนทักษะเหล่านี้้อย่างเพียงพออันเนื่องมาจากเวลาในการเรียนการสอนในชั้นเรียนมีน้อย

โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ต่างก็มองเห็นความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชา
ภาษาอังกฤษและได้จัดให้มีกิจกรรมขึ้นโดยทั่วไป แต่ตามสภาพความเป็นจริงแล้วการคัดกิจกรรม
เสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัศึกษานั้นยังประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย ดังเช่น

ศรัวิทย์ สุวรรณภักดี (2520 : 90) ได้กล่าวถึงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยว่าสาเหตุหนึ่งมาจากผู้บริหารในบางโรงเรียนยังไม่เข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษดี ไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้อาษา เพราะเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองและเปล่าประโยชน์ อยุธยาตัน อุ่นพิบูล (2524 : 77-78) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาของการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดร้อยเอ็ด พบว่าปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ทั้งนี้เพราะโรงเรียนขาดแคลนงบประมาณในการจัด นักเรียนไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรม อาจารย์ฝ่ายจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษมีน้อย และผู้บริหารไม่สนับสนุนให้จัดกิจกรรม นอกจากนี้ผลการสำรวจความต้องการเพื่อปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี ของ ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2525 : 10) ยังพบว่านอกจากครูจะมีความต้องการการอบรมวิธีสอนภาษาอังกฤษและสื่อการสอนภาษาอังกฤษแล้ว ครูยังมีความต้องการคำแนะนำในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษอีกด้วย

จากปัญหาและความต้องการในเรื่องการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ประกอบกับผู้วิจัยมีความสนใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา ผู้วิจัยจึงใคร่ทำการศึกษาลักษณะการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษา เพื่อจะได้นำมาผลมาเป็นเกณฑ์ในการสร้างโครงการเพื่อเสนอแนะให้กับโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้ นอกจากจะทราบถึงสภาพของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ตลอดจนอุปสรรคในการจัดกิจกรรมแล้ว ยังเป็นแนวทางแก่โรงเรียนในการจัดโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษให้ได้ผลยิ่งขึ้นด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในด้านต่อไปนี้

1.1 ลักษณะการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ อันได้แก่ ความมุ่งหมายของการจัดกิจกรรม การเตรียมและการดำเนินการจัดกิจกรรม ตลอดจนการประเมินผลการจัดกิจกรรม และความล้มเหลวของการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ

- 1.2 ประโยชน์ของการตัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ
- 1.3 ปัญหาและอุปสรรคในการตัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการตัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

2. เพื่อเสนอโครงการตัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชา
ภาษาอังกฤษ

2. สร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

2.1 สร้างแบบสัมภาษณ์ เป็นแบบปลายเปิดเพื่อศึกษาข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการ
ตัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา 1 ชุด แล้วนำไปสัมภาษณ์
อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ปรึกษาชุมนุมภาษาอังกฤษจำนวน 15 คน นักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน จากโรงเรียน
รัฐบาลต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 สร้างแบบสอบถาม 1 ชุด สำหรับถามอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษาชุมนุมภาษาอังกฤษ และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตัวผู้ตอบมีลักษณะเป็น
แบบตรวจคำตอบ (Check List) ตอนที่ 2 เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์
และนักเรียนเกี่ยวกับสภากาารตัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วย ความ
มุ่งหมายของการตัด การเตรียม การดำเนินการตัดกิจกรรม การประเมินผล ความสม่ำเสมอ
ของการตัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ประโยชน์ของการตัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ตลอดจนปัญหา
และอุปสรรคในการตัดกิจกรรมมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบและแบบมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) ตอนที่ 3 เป็นความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการตัดกิจกรรม
มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าและคำถามแบบปลายเปิด (Open End)

2.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน พิจารณาแก้ไข ปรับปรุงรูปแบบเนื้อหา และการใช้ภาษา

2.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิภาษาอังกฤษจำนวน 10 คน นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม เสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 30 คน ในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย แล้วปรับปรุง แบบสอบถามให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. สุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิภาษาอังกฤษ และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) สุ่มตัวอย่าง โรงเรียนรัฐบาลในแต่ละท้องที่การศึกษาในกรุงเทพมหานครทั้งหมด 8 ท้องที่การศึกษา มาท้องที่ การศึกษาละ 3 โรงเรียน รวม 24 โรงเรียน ในแต่ละโรงเรียนสุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็น อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิภาษาอังกฤษจำนวน 5 คน รวม 120 คน สุ่มนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนละ 20 คน รวม 480 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 600 คน

4. วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณหาค่าร้อยละของคำตอบแบบกำหนดคำตอบ ค่าความ หาค่ามัธยฐานเลขคณิต (\bar{X}) ของคำตอบแบบประมาณค่า และคำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคำตอบแต่ละข้อ สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและความเรียง สำหรับ แบบให้ตอบอิสระนำมาวิเคราะห์หาค่าความถี่แล้วสรุปเป็นความเรียง

5. นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยและข้อมูลที่ได้จากการศึกษางานวิจัย หนังสือ วารสาร และเอกสารที่เกี่ยวข้องมาประกอบเป็นเกณฑ์ในการสร้างโครงการ

6. นำโครงการที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 10 คน ประเมินผล แล้วนำ โครงการมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ความจำกัดของการวิจัย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำใน ภาคต้นซึ่งเป็นช่วงเวลาที่กิจกรรมบางอย่างในบาง โรงเรียนอาจยังไม่ได้จัดขึ้น ส่งผลให้ได้ข้อเท็จจริงไม่สมบูรณ์

2. ตัวอย่างประชากรบางคนอาจเข้าร่วมกิจกรรมไม่มากพอ ทำให้ได้ข้อเท็จจริง ไม่สมบูรณ์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โครงการ หมายถึง แนวทางในการจัดและดำเนินการ เกี่ยวกับกิจกรรม เสริม
หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ

กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง กิจกรรมภาษาอังกฤษที่จัดขึ้น
ในช่วงเวลาว่างหรือนอกเวลาเรียน เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน
และส่งเสริมพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนให้ดีขึ้น เป็นกิจกรรมที่จัดทำโดยการโดย
คณะนักเรียนรู้ภายใต้การควบคุมดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษา

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย
ที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดกรมสามัญ
ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางแก่กระทรวงศึกษาธิการในการปรับปรุงแนวทางการจัดกิจกรรมเสริม
หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา
2. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหารและครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในการนำเอาโครงการ
ไปปรับปรุงใช้ในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น
3. เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยต่อไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย